

saaes igen midt i Dansevrимlen. Ogsaa hun havde sine Øjne ude efter Per. Hun havde forgæves spejdet efter ham alle vegne og begreb ikke, hvad han havde for. Trods sin overgivne Mine havde hun den hele Aften gaaet urolig omkring, endeklemmt af Befippelse over Optrinnet inde i Kabinettet. Hele hendes Opførsel siden havde været beregnet paa et forvirre Pers Indtryk deraf og bringe det i Forglemmelse hos sig selv; men hun begyndte nu at ængstes for, at hun var gaaet for vidt, saa han af Hævnnergerrighed kunde finde paa at sladre af Skole.

Imidlertid var Per netop vendt tilbage. Han stod ude i Forstuen og hængte sit Tøj op paa en Knage, og da han gennem den aabne Dør saae ind i de nu helt overfyldte Rygeværelser, fik han tilfældigvis netop Øje paa Dyhring, der sad derinde i en Kres af bekendte Børsmænd.

Som Dyhring i sin Tid havde skabt sit Ry ved at udæske den hjemlige Forargelse, saadan fandt han nu (med samme Klogskab) sin Regning ved at sige og skrive netop det, som Folk — og da især Børsens Folk — i Øjeblikket helst vilde høre. Hans Rejsebreve om franske og italienske Handelsforhold havde af den Grund vundet megen Anerkendelse indenfor Forretningsverdenen og havde givet ham Lov for at sidde inde med en overraskende Sagkundskab. Han havde heri stadig fremhævet den danske Handelsstands Retsskaffenhed og Soliditet i Modsætning til Udlændets, og det var da ogsaa allerede erkendt, at han havde vist sig Stillingen som Leder af et stort Handelsblad fuldkommen voksen. Man havde i hans Artikler fundet en Alvor og en Ansvarsfølelse, som man ikke havde turdet vente hos „Falkens“ forhenværende Varieteanmelder; og